

Tussen 1973 en 1990 deelden wij uiterst intensief lief en leed, al is de omkering (leed en lief) logischer en feitelijker. Het werden dank zij Maup Frenk rijke jaren. In het laatst van die jaren heeft hij op aandrang van mijn vrouw, Tini, zijn oorlogslotgevallen en de algemene geschiedenis der Frenks opgeschreven 'voor de kleinkinderen' (in Nederland, de VS en Israël).

Slechts vier dagen voor zijn duidelijk naderende sterven reed ik Maup Frenk nog - door hem gevraagd - naar een ambtelijk adres voor het laten verlengen van zijn rijbewijs. Toen vlamden nog stééds de moed en de geesteskracht, en de hoop.

Voorzover het nog niet duidelijk was: ik schreef hier over een vriend zoals men slechts éénmaal in een leven kan ontmoeten. De vriend die in elk gesprek wel een keer de naam van zijn gestorven vrouw Suz noemde, en dat ging dan àltijd zo: 'Suz' ..., pauze ..., 'mijn vrouw' ..., pauze... Eigenlijk zei Maup dat in hoofdletters: 'Suz..., MIJN VROUW...'.
Hij was vooral trouw.